

UOHSX001MCAL

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R148/2009/VZ-3156/2010/310/EKu

V Brně dne: 26. března 2010

Ve správním řízení o rozkladu podaném dne 12.10.2009 zadavatelem

- Českou republikou – Ministerstvem práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, jehož jménem jedná JUDr. Petr Šimerka, ministr,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S167/2009/VZ-9610/2009/520/DŘÍ ze dne 22.9.2009, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – České republiky – Ministerstva práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, učiněných ve veřejné zakázce „Definování mapy zásadních procesů v oblasti Služeb zaměstnanosti“, zadávané v otevřeném řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 30.11.2007 pod ev. číslem 60013202, jehož dalším účastníkem je vybraný uchazeč

- společnost KPMG Česká republika, s. r. o., IČ 00553115, se sídlem Pobřežní 648/1a, 186 00 Praha 8, za niž jedná Ing. Jan Žůrek a Ing. František Dostálek, jednatelé,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S167/2009/VZ-9610/2009/520/DŘí ze dne 22.9.2009

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a prvostupňové řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Česká republika – Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, 128 01 Praha (dále jen „zadavatel“), uveřejnilo v souladu s § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), v informačním systému o veřejných zakázkách dne 30.11.2007 pod ev. číslem 60013202 oznámení otevřeného řízení podle § 27 zákona, a to za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Definování mapy zásadních procesů v oblasti Služeb zaměstnanosti“. Pozn.: pokud je v textu uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění platné v době provedení úkonu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“ nebo „orgán dohledu“) nebo v době provedení jednotlivých úkonů účastníků řízení.
2. Ze zprávy o posouzení a hodnocení nabídek vyplývá, že jako nejvýhodnější byla vybrána nabídka společnosti KPMG Česká republika, s. r. o., IČ 00553115, se sídlem Pobřežní 648/1a, 186 00 Praha (dále jen „vybraný uchazeč“), s nímž také později zadavatel uzavřel smlouvu o dílo.
3. Na základě materiálů předložených v rámci šetření obdrženího podnětu získal Úřad pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem, a proto ke dni 14.5.2009 zahájil správní řízení z moci úřední, za jehož účastníky označil zadavatele a vybraného uchazeče. Možné porušení zákona spatřoval orgán dohledu v nesplnění požadavku bodu 8 písm. h) zadávací dokumentace nazvaném „Obchodní podmínky“, podle něhož se omezení výše náhrady škody v jakémkoli směru nepřipouští. Současně je ve vztahu k uvedeným zadávacím podmínkám v zadávací dokumentaci uvedeno, že uvedené obchodní podmínky jsou podmínkami absolutními a stanou se součástí návrhu smlouvy; nesoulad obchodních podmínek a návrhu smlouvy či ostatních částí nabídky bude důvodem pro vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení. Vybraný uchazeč sice v čl. V odst. 13 návrhu smlouvy o dílo s názvem „Cena a obchodní podmínky“ uvedl, že: „Každá ze stran nese odpovědnost za způsobenou škodu v rámci platných právních předpisů. Omezení výše náhrady škody se nepřipouští.“, avšak v čl. VIII odst. 2 je dále stanoveno, že: „Za škodu

způsobenou z nedbalosti odpovídá zhotovitel jen do výše uvedené v čl. VIII 3 této smlouvy.“, přičemž čl. VIII odst. 3 smlouvy o dílo zakotvuje, že: „Smluvní strany se výslovně dohodly, že veškeré závazky zhotovitele, které by si nárokoval objednatel na základě způsobené škody zhotovitelem z nedbalosti v příčinné souvislosti s plněním předmětu této smlouvy, omezují smluvní strany výší skutečně vyplacené sjednané ceny objednatelem zhotoviteli na základě cenového ujednání uvedeného v čl. V.2. této smlouvy ke dni vzniklé škody.“

II. Napadené rozhodnutí

4. Dne 22.9.2009 vydal Úřad rozhodnutí č.j. ÚOHS-S167/2009/VZ-9610/2009/520/DŘÍ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 76 odst.1 a 6 zákona, neboť nevyřadil nabídku vybraného uchazeče, která nesplňovala požadavky zadavatele uvedené v zadávacích podmínkách, a následně nevyločil vybraného uchazeče z účasti v zadávacím řízení, tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel dne 21.4.2008 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu. Za spáchání tohoto deliktu orgán dohledu zadavateli uložil podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona pokutu ve výši 50 000 Kč, splatnou do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na příslušný účet Úřadu.
5. Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí poté, co shrnul obsah ustanovení § 76 odst. 1 a 6 zákona mj. uvedl, že bylo úmyslem a požadavkem zadavatele, aby byl návrh smlouvy koncipován takovým způsobem, který za žádných okolností dodavateli nedovolí použití smluvního ujednání, které by mu, byť i hypoteticky, umožňovalo neuhradit plnou výši vzniklé škody, ale jen její část. S odkazem na § 37 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), musí být právní úkon, tedy i návrh smlouvy, jež je podle § 68 odst. 2 zákona součástí nabídky, učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně, jinak je neplatný. Požadavky na obsahovou a formální stránku návrhu smlouvy jsou stanoveny zadavatelem v zadávací dokumentaci nebo samotným dodavatelem v otázkách zadávací dokumentací neupravených. V každém případě je ovšem třeba požadavek § 68 odst. 2 zákona na přítomnost návrhu smlouvy v nabídce uchazeče vykládat z hlediska dalších právních předpisů upravujících smluvní vztahy, tedy i z hlediska výše uvedeného ustanovení § 37 odst. 1 občanského zákoníku.
6. Dále Úřad uvedl, že návrh smlouvy uvedený v nabídce vybraného uchazeče obsahuje klauzuli o nepřipustnosti omezení výše náhrady škody v jakémkoliv směru. Současně ale tento návrh obsahuje i ujednání v odstavci 2 a 3 článku VIII. „Náhrada škody“, které výši vyplacené náhrady škody omezují výší skutečně vyplacené sjednané ceny zadavatelem vybranému uchazeči ke dni vzniku škody. Orgán dohledu se proto neztotožnil s tvrzením zadavatele, že požadavek bodu 8 písm. h) zadávací dokumentace s názvem „Obchodní podmínky“ byl do návrhu smlouvy vybraného uchazeče promítnut. Uvedl, že k posouzení splnění zákonných požadavků či požadavků uvedených v zadávacích podmínkách je potřeba přistupovat nejen z pohledu formálního, ale rovněž i z pohledu materiálního (obsahového). Nadto je třeba obsah závazkového vztahu chápat jako celek tvořený

všemi ustanoveními smlouvy v souhrnu. S ohledem na obsah návrhu smlouvy o dílo tak Úřad uzavřel, že návrh smlouvy, který byl součástí nabídky vybraného uchazeče, v otázce výše náhrady škody (s ohledem na vzájemnou a nepopiratelnou rozpornost článku V. bodu 13 a článku VIII. bodu 2 a 3 návrhu smlouvy) nesplňuje požadavek určitosti a srozumitelnosti právního úkonu (§ 37 odst. 1 občanského zákoníku). V obecné rovině potom Úřad doplnil, že by bylo nebezpečným precedentem shledávat nabídky dodavatelů, které jsou z hlediska obsahové stránky vnitřně rozporné, jako nabídky vypracované v souladu s požadavky zadavatele. Nabídku, která v sobě „formálně“ promítá obsahový požadavek zadavatele, ale současně v jiné své části tento požadavek nerespektuje, popř. mu zcela odporuje, nelze považovat za vypracovanou v souladu se zadávací dokumentací. Za bezpředmětný označil orgán dohledu čl. I. smlouvy, ve kterém se uvádí, že předmět smlouvy bude zpracován v souladu s požadavky zadavatele, neboť takový závěr může učinit jedině soud. Vzhledem k tomu, že ani aplikací ustanovení § 76 odst. 3 zákona nemohla být v šetřeném případě zjednána náprava, bylo jedinou možností zadavatele vyřazení nabídky a následné vyloučení vybraného uchazeče ze zadávacího řízení (§ 76 odst. 6 zákona). Tímto způsobem však zadavatel nepostupoval a jeho postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť mohla být jako nejvhodnější vybrána nabídka jiného uchazeče.

7. Co se týče uložené sankce, citoval orgán dohledu ustanovení § 120 odst. 1 a § 121 odst. 2 a 3 zákona. Poté, co se ujistil, že odpovědnost zadavatele za správní delikt nezanikla, uvedl s poukazem na cenu veřejné zakázky, že horní hranice možné pokuty činila 290 360 Kč. Při stanovení výše pokuty vzal Úřad v úvahu tu skutečnost, že podnět k přezkoumání úkonů zadavatele zaslal sám zadavatel a že nesplnění požadavku zadavatele nebylo v případě nabídky vybraného uchazeče zcela zřejmé. Formulace požadovaná zadavatelem v návrhu smlouvy byla skutečně obsažena, což i přes omezení uvedené v článku VIII. návrhu smlouvy mohlo vyvolat u zadavatele dojem naplnění požadované obchodní podmínky. Postup zadavatele tak nejvíe známky účelovosti. Uložením pokuty v dolní hranici zákonné sazby byla preferována její preventivní funkce, avšak protože došlo k faktickému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, vzal Úřad tuto skutečnost rovněž při stanovení výše pokuty v úvahu. Úřad dále, veden nálezem Ústavního soudu č. 405 uveřejněném ve Sbírce zákonů, částka 142/2002 Sb. a s ohledem na zjištěné příjmy zadavatele, konstatoval, že stanovenou výši pokuty nelze považovat za likvidační.

III. Námitky rozkladu

8. Proti rozhodnutí orgánu dohledu ze dne 22.9.2009, č.j. ÚOHS-S167/2009/VZ-9610/2009/520/DŘí, byl Úřadu doručen rozklad zadavatele. Zadavatel nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a již v úvodu Úřadu vytýká, že překročil pravomoc, kterou mu zákon přiznává. Dále uvádí, že Úřad nereflektoval argumentaci zadavatele týkající se sporu, zda vybraný uchazeč splnil požadavek bodu 8 písm. h) zadávací dokumentace s názvem „Obchodní podmínky“, či nikoliv. Zadavatel shrnuje obsah sporných ustanovení čl. V odst. 13 a čl. VIII odst. 2 a 3 návrhu smlouvy o dílo. Opakuje, že v případném soudním sporu by muselo být přihlédnuto k čl. I smlouvy o dílo, jinými slovy, zadavatel se domnívá, že by soud označil čl. VIII za neplatný (zejména s ohledem na vázanost vybraného uchazeče vlastní nabídkou a na

ustanovení čl. V odst. 13 smlouvy o dílo), právní jistota či případné nároky zadavatele přitom nebyly omezeny. Úřad však rozhodl negativisticky, jako by žádný z výše uvedených závazků vybraného uchazeče neexistoval. Tím se postavil do pozice soudce, přestože sám v napadeném rozhodnutí uvedl, že právně relevantní závěr může přijmout jedině soud, a tím soudní rozhodnutí de facto nahradil. Zadavatel trvá na tom, že nabídku uchazeče nemohl vyřadit, neboť uchazeč formálně zadávací podmínky splnil. Případný rozpor nemohl být vyřešen žádostí o vysvětlení, ani změnou smlouvy či jednostranným rozhodnutím v rámci zadávacího řízení. Podotýká, že relativní neplatnost smlouvy jako celek neplatnou nečiní, nicméně jedná se o hypotetický stav, ze kterého Úřad nesprávně vyšel.

9. Zadavatel také upozorňuje na nesprávnost odkazu orgánu dohledu na občanský zákoník. Uvádí, že se v daném případě jedná o obchodní závazkový vztah, a tedy otázky vůle a jejího projevu, jež se řídí § 266 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“). V případě vzájemných rozporů jednotlivých ustanovení smlouvy se používá toho ustanovení smlouvy, které je méně příznivé pro účastníka smlouvy, který jej použil. Případné rozpory tak jsou řešeny na úrovni obchodního zákoníku a nad jejich platností není důvod pochybovat. Zadavatel je tedy přesvědčen, že postupoval zcela v souladu se zákonem, když v případě sporných ustanovení smlouvy zásadně nepředjímal výsledky budoucích sporů s vybraným uchazečem a vzal v úvahu formálně-právní stránku nabídky vybraného uchazeče a její obsah posoudil se zadávacími podmínkami, za současného užití § 266 odst. 4 obchodního zákoníku.
10. V další části rozkladu zadavatel vytýká napadenému rozhodnutí procesní vady a zmatečnost, která spočívá v nesprávně uvedeném datu uzavření smlouvy o dílo.
11. V závěru rozkladu zadavatel nesouhlasí s výší uložené pokuty. Jelikož je organizační složkou České republiky, výsledky jeho hospodaření nejsou určeny zákonem o státním rozpočtu, nýbrž státním závěrečným účtem, který odpovídá účetní závěrce používané v soukromé sféře. S ohledem na příjmovou a výdajovou stránku státního závěrečného účtu za rok 2008 zadavatel konstatuje, že jeho hospodaření bylo ukončeno s výrazným schodkem. Úvaha Úřadu, že uložená pokuta nemá likvidační charakter, je tedy založena na neznalosti rozpočtové problematiky. Uložená pokuta naopak prohlubuje schodek státního rozpočtu. Úřad navíc nevzal v úvahu, že zakázka je spolufinancována ze strukturálních fondů Evropské unie. Na základě pravomocného rozhodnutí o porušení zákona bude na celou veřejnou zakázku nahlíženo jako na tzv. nezpůsobilý výdaj, a tudíž zadavatel bude povinen celou dotaci vrátit. Náklady státního rozpočtu budou v důsledku rozhodnutí Úřadu stonásobné oproti uložené pokutě.
12. Z výše uvedených důvodů navrhovatel žádá, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil, neboť postup zadavatele byl zcela v souladu se zákonem.

IV. Řízení o rozkladu

13. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)

a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

14. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
15. Úřad tím, že svým rozhodnutím č.j. ÚOHS-S167/2009/VZ-9610/2009/520/DŘÍ ze dne 22.9.2009, rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 76 odst.1 a 6 zákona, neboť nevyřadil nabídku vybraného uchazeče, která nesplňovala požadavky zadavatele uvedené v zadávacích podmínkách, a následně nevyločil vybraného uchazeče z účasti v zadávacím řízení, a tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel dne 21.4.2008 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu, za což mu uložil pokutu ve výši 50 000,- Kč, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí jsem se ztotožnil.

V. K námitkám rozkladu

16. Ke zpochybňované pravomoci orgánu dohledu na prvním místě uvádím, že do působnosti Úřadu patří pravomoci jemu svěřené na základě § 1 písm. c) zákona, v návaznosti na § 112 zákona, a dále pravomoci podle zákona č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Z tohoto výčtu je zřejmé, že Úřadu nepřísluší posuzovat otázky vyplývající ze soukromoprávních vztahů, a tím méně mu přísluší v tomto směru přijímat jakékoli závěry či rozhodnutí. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí jsem však na rozdíl od zadavatele nedospěl k závěru, že by se Úřad takového posuzování dopouštěl nebo že by se dokonce vyjadřoval k otázkám platnosti smlouvy o dílo. Byl to naopak zadavatel, kdo na předpokládaném výsledku soudního řízení vystavěl svou obhajobu a kdo i nyní, v řízení o rozkladu, stále trvá na tom, že by soud v případném soudním řízení přihlédl k čl. I smlouvy o dílo, resp. že by označil čl. VIII smlouvy o dílo za neplatný. Takový závěr je však z mého pohledu minimálně předčasný, a proto nepřijatelný.
17. Tvrdí-li zadavatel, že nabídku vybraného uchazeče nemohl vyřadit (a vybraného uchazeče ze zadávacího řízení vyloučit), protože zadávací podmínky formálně splněny byly, pak jsem nucen konstatovat, že pouhé formální naplnění zadávacích podmínek postačovat v žádném případě nemůže, což v dostatečných podrobnostech konstatoval i orgán dohledu. Úřad správně vyhodnotil, že výše citované čl. V odst. 13 a čl. VIII odst. 2 a 3 smlouvy o dílo ve vzájemné souvislosti nevyhovují požadavku určitosti a jednoznačnosti, a tedy vzniká důvodná pochybnost, zda je naplněn striktní požadavek zadávacích podmínek, že výše náhrady škody nebude omezena. Zadavatel za této situace měl, jak již bylo několikrát uvedeno, nabídku vybraného uchazeče vyřadit (§ 76 odst. 1 a 6 zákona) tím spíše, že v zadávací dokumentaci

sám uvedl, že zde uvedené obchodní podmínky jsou podmínkami absolutními a stanou se součástí návrhu smlouvy; nesoulad obchodních podmínek a návrhu smlouvy či ostatních částí nabídky měl být důvodem pro vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení. Vzhledem k tomu, že tak zadavatel neučinil, nedodržel postup stanovený zákonem pro zadání veřejné zakázky, kterým mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (po vyřazení nabídky vybraného uchazeče by byla veřejná zakázka přidělena jinému uchazeči, který by zadávací podmínky splnil nejen po formální, ale i po materiální stránce), a tím se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona.

18. Co se týče sporného odkazu na ustanovení občanského zákoníku, je třeba souhlasit se zadavatelem v tom směru, že odkaz na § 37 občanského zákoníku není zcela případný, neboť smlouva o dílo je uzavřena ve smyslu § 536 an. obchodního zákoníku, který obsahuje vlastní úpravu právních úkonů, vůle a jejího projevu (§ 266 an. obchodního zákoníku), jakkoli v nejobecnější rovině platí, že nelze-li některé otázky řešit podle ustanovení obchodního zákoníku, řeší se podle předpisů práva občanského (§ 1 odst. 2 obchodního zákoníku), tedy i podle § 37 občanského zákoníku. Zde však již úvahy Úřadu nutně musí končit, neboť jinak by skutečně Úřad rámec své rozhodovací činnosti překročil a nepřípustně by suploval činnost civilního soudu. Naopak zde je to zadavatel, kdo předjímá rozhodnutí soudu (viz. vyjádření zadavatele k otázce neplatnosti právního úkonu). Je totiž pouze úkolem soudu rozhodnout o aplikaci konkrétního předpisu, tj. o způsobu, jakým bude smlouva o dílo vykládána, tím spíše, že aplikace jednoho z jmenovaných kodexů v jistém smyslu předurčuje výsledek sporu. Pro řízení o rozkladu považuji za rozhodné to, že zadavatel nejenže nerozporuje obsah článku V odst. 13 a VIII odst. 2 a 3 smlouvy o dílo, ale dokonce ani skutečnost, že si tyto články vzájemně odporují (viz str. 3 odst. 2 poslední věta rozkladu). Rozpor mezi citovanými články tak v zadávacím řízení, kdy ještě zadavatel měl možnost (a povinnost) na něj reagovat v souladu s § 76 odst. 1 a 6 zákona, unikl zadavateli pozornosti, přičemž v dalších fázích zadávacího řízení (stejně jako v řízení o přezkumu úkonů zadavatele orgánem dohledu) již nemohla být zjednána náprava žádným z dostupných zákonných nástrojů. Tato skutečnost však jde zadavateli jediné k tíži a rozhodně ji nelze vnímat jako omluvu jeho dalšího postupu (zde mám na mysli zejména tvrzení, že zadavatel nemohl postupovat jinak než smlouvu s vybraným uchazečem uzavřít). Jedná se naopak o další negativní důsledek toho, že zadavatel nabídku vybraného uchazeče včas nevyřadil a vybraného uchazeče z další účasti v zadávacím řízení nevyločil. Vzhledem k tomu, že podaný rozklad neobsahoval žádné jiné relevantní skutečnosti či argumenty, které by byly schopny vyvrátit, že ze strany zadavatele došlo k porušení zákona, neshledal jsem ani důvod pro odchýlení se od závěru napadeného rozhodnutí.
19. V další části rozkladu upozorňuje zadavatel na nesprávné datum uzavření smlouvy o dílo (namísto data „21.4.2008“ je na třech místech odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně uvedeno datum „21.4.2009“). K tomu uvádím, že dne 22.10.2009 pod č. j. ÚOHS-S167/2009/VZ-13396/2009/520/DŘI vydal Úřad usnesení o opravě napadeného rozhodnutí, kterým uvedené zřejmé nesprávnosti opravil. Úřad tedy postupoval zcela v souladu s ust. § 70 správního řádu, podle něhož provede správní orgán, který rozhodnutí vydal, opravu zřejmých nesprávností v písemném

vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením; týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Ustanovení § 70 správního řádu bylo navíc aplikováno v souladu s účelem, ke kterému je určeno, tj. k opravě různých méně významných překlepů a zkomolenin, početních chyb, dat či identifikačních čísel. Není proto důvod k závěru, že by pouhá chyba v psaní, navíc řádně opravená, měla zakládat zmatečnost či jiné procesní vady rozhodnutí, jak se zadavatel domnívá.

20. Přestože byla zadavateli uložena pokuta na samé dolní hranici možné sazby (absolutní výše pokuty činila 290 360 Kč), zadavatel je přesto toho názoru, že výše pokuty je nepřiměřeně vysoká a prohlubující již tak schodkový státní rozpočet. Co se týče poukazu na schodkový rozpočet zadavatele, pak uvádím, že zápornou bilanci zadavatelova hospodaření nelze pojímat jako legitimní důvod pro snížení pokuty či upuštění od ní. Uvedeno ad absurdum by zadavateli, který ve svém hospodaření vykazuje výraznou ztrátu či dokonce směřuje k likvidaci či konkurzu, nebylo možné pokutu vůbec uložit, neboť peněžitá sankce ze své podstaty vždy představuje nepříznivý zásah do sféry porušitele, který je spojen s úbytkem finančních prostředků, jež mohly pochopitelně být primárně určeny k jiným účelům. Obdobně se k této problematice v minulosti vyjádřil i Vrchní soud v Praze ve svém usnesení č. j. 6 A 66/97 ze dne 21.1.1998.
21. Namítá-li v této souvislosti zadavatel, že bude nucen vrátit dotaci, kterou na realizaci předmětné veřejné zakázky obdržel z fondů Evropské unie, pak uvádím, že povinnost vrácení uvedené dotace zpravidla vzniká již samotným konstatováním porušení zákona (což v tomto případě potvrzuje i zadavatel), jinými slovy, bez ohledu na to, zda ve správním řízení byla za správní delikt uložena pokuta a případně v jaké výši. Vzhledem k tomu, že spáchání správního deliktu zadavatelem nebylo ani v této fázi správního řízení vyvráceno, nemohl jsem ani tuto argumentaci považovat za relevantní. Pro úplnost dodávám, že Úřad nemůže při ukládání pokuty přihlížet k sekundárním následkům, které pro zadavatele výrok o porušení zákona má, neboť ustanovení § 121 odst. 2 zákona (podle něhož se při uložení sankce přihlíží k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán) prostor pro takovou úvahu nedává.

VI. Závěr

22. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
23. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Ministerstvo práce a sociálních věcí, Na Poříčném právu 376/1, 128 01 Praha
2. KPMG Česká republika, s. r. o., Pobřežní 648/1a, 186 00 Praha

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy